

BARBARA CARTLAND

← ———— ———— →
KRAHVI KÄTTEMAKS
← ———— ———— →

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
The Earl's Revenge
2009

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitsitud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Kõik tegelased ja selles raamatus kirjeldatud olukorrad on välja mõeldud ja neil ei ole mingit seost ühegi tegelikult eksisteeriva inimese või mõne päriselt aset leidnud olukorraga.

Tõlkinud Aile Meedo
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2009 by Cartland Promotions
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

D10348018
ISBN 978-9949-82-308-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Aja möödumine, vanadus ega surm ei saa eales muuta ega kustutada tõelist armastust.“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1819

Charles Lyndon sõitis oma kiirsõiduks mõeldud hobukaarikuga. Mehele tundus, et selle ees olevad neli hobust olid parimad, kes kunagi olid tema kätte sattunud.

Seda tüüpi, eemaldatava kattega hobukaarik – faeton – kogus St. Jamesi noorsoo hulgas kiiresti populaarsust. Tegemist oli tohutult kõrge sõidukiga, mida oli äärmiselt keeruline juhtida, eriti veel, kui vedasid neli hobust.

Tagumiste rataste läbimõõduks olid uskumatud sada seitsekümmend sentimeetrit ja kaariku põhi asetses maapinnast poolteise meetri kõrgusel.

Kaarik oli olnud Charles Lyndoni omandis alates ajast, kui ta oli Prantsusmaa okupeerinud vägedest tagasi tulnud.

Charles pidas seda ühele härrasmehele kuuluda võivatest sõidukitest kõige sportlikumaks, sest sellega sai võidusõidus osaleda ja pidevalt oli õhus surmaga lõppeda võiva õnnetuse võimalus.

Noortele tulipeadele tundus selline asi erakordselt kütkestav.

Sõiduki suur kõrgus võimaldas kõrgseltskonna moodsatel daamidel ülbelt jalakäijatele ülalt alla vaadata.

Charles Lyndonit ei vullanud seesugused tunded kunagi, aga ta oli oma olulisusest ja positsioonist vägagi teadlik.

Ei olnud kahtlustki, et pärast sõjast tagasitulekut oli just tema kõigist eksklusiivse White'si klubi noortest meestest kõige kenam, kõige populaarsem ja targem.

Ta oli Londoni otsekui tormijooksuga vallutanud.

Charles oli Prantsusmaalt naasnud, olles saanud enne vaprust eest kaks kõige prestiižsemat medalit, mida Wellingtoni hertsogil oli võimalik oma väe mees-tele anda.

Samuti oli Charles Lyndon Briti vägedes kõige noorem suure väeüksuse juhataja.

Hertsog oli Charlesi teeneid printsregendi juures niivõrd palju kiitnud, et nüüd oli Charles alatasa Carltoni linnaresidenti külla oodatud.

Lisaks oli Charles piiritult rikas, mitte ainult seetõttu, et tema isa, kes oli surnud, oli jätnud talle suure

varanduse, vaid ka seepärast, et tema ema oli olnud suurte rikkuste pärijanna.

Kõige krooniks pidi Charles pärima krahvitiitli oma onult, Lyndonmore'i krahvilt, kes oli juba mitu aastat haige olnud, aga oli siiski kuuekümnepäevane eluaastani välja vedanud.

Kõik Charlesi sõbrad imetlesid ja jäljendasid teda, aga leidis muidugi ka mehi, kes teda kadestasid.

Eriti kadedad olid nad muidugi Charlesi edu peale kõrgseltskonna iluduste juures.

Meest kutsuti täna tiitlita, alati tiitlita aadlikuks.

Charles suutis selle üle naerda, aga tegelikult pilkenimi häiris teda.

Pärast Prantsusmaalt tagasitulekut oli ta aasta otsa nautinud lõputut lõbu ja pidusid Londonis. Tema külge riputasid end peened abielus või lehestunud daamid, aga mitte ainult: samuti ajas teda taga iga vähegi ambitsioonikas ema, kellel oli mõni debütandist tütar.

Kurtisaanid olid tol ajastul väga populaarsed ja ei tulnud just üllatusena, et Charles oli lävinud kõige ilusamate, andekamate ja hinnatumatega nende hulgast.

Charlesi elu oli muutunud vaat et liiga täiuslikuks ja lihtsaks ja paiguti leidis mees end igatsemast suurema põnevuse ja ootamatuste järele, nagu sõda oli neid alati pakkunud.

Just see mõte, mitte niivõrd miski muu, viis Charlesi arvamusesele, et kuna ta lähenes juba ka kahekümne kaheksandale eluaastale, siis tuleks tal abielluda.

Talle kuulus üks Inglismaa kõige peenematest majadest.

Lyndoni maamõis Berkshire'i maakonnas oli kuulunud perekonnale alates seitsmeteistkümnendast sajandist.

Vana mõisahooned oli lammutatud ja uue ehitamise ajaks oli Lyndonmore'i krahv kolinud Northumberlandi, kus leidusid riigi parimad kalastus- ja jahipidamiskohad.

Perekonna majapidamise oli ta andnud üle oma vennale, Charlesi isale.

Charles kasvas Lyndoni maamõisas üles ja armastas seda paika rohkem kui ükskõik millist teist kohta kogu maailmas.

Mõisahooned ümberehitust oli juhtinud tolle aja hinnatuim arhitekt Robert Adam.

Robert Adam ammutas oma geniaalseid ideid Itaalia renessansist alguse saanud arhitektuurivoolust, hinnates sellele stiilile omast ametlikkust ja väarikust; suur hulk Briti ajaloolisi elu- ja muid hooneid oli sellest inspireeritud.

Robert Adami lähenemine oli aga vabam ja julgem. Tema moto oli mitte korrektsus, vaid liikumine.

Lyndoni maamõisas saavutas ta oma kredo suurepäraselt imetabase trepi kontrastsete keerdude näol ja

lisaks oli ta lasknud rajada kõigist hoonetest kõige silmapaistvama kupli just Lyndonis ja marmorist koridor oli peenem kui ükskõik millised seninähtud ruumid.

Kui ehitustööd valmis said, oli mõis suurem, ilusam ja suursugusem mis tahes paleest.

Kui Charles oli kord otsusele jõudnud, tegutses ta alati kiiresti.

Kui ta peaks asuma pärast oma isa surma Lyndoni maamõisa elama, siis on tal tarvis abikaasat, kes sünnitaks talle aja jooksul poja või pigem pojad, kes tema enda surma hetkel kogu ta ulatusliku vara päriks.

Charles silmitses kõrgseltskonna ballisaalides innukaid nägusid, milles löid silmad särama, millal iganes tema kohale ilmus.

Charles valis tantsupartneriteks alati kõige kaunimad seltskonna ladviku iludused.

Silver Bancroft oli tunnustatud riigimehe tütar.

See naine oli oma kaasaegsete hulgas kahtlemata kõige imetletum ja kaunim.

Charles oli olnud rabatud esimesest hetkest alates, kui naist nägi, aga armunud ta just ei olnud.

Mees kujutles seda naist enda abikaasana ja paigutas ta mõttes Lyndonis maamõisa elama.

Charles oli teadlik, et naine oli ilult võrdväärne marmorist jumalanna kujudega marmorskulptuuride saalis.

Mees teadis instinktiivselt, naiselt küsimatagi, milline oleks vastus, kui ta peaks abieluettepaneku tegema.

Naisele oli tehtud kõikmõeldavaid komplimente ja liikvel oli jutte, et Silveri kosilasi võis juba kahekohalistes arvudes kokku lugeda.

Charles ei olnud sellest hoolimata mures.

Ta võidutseb, nagu ta seda alati oli teinud – miks mitte ka abielu vallas.

Kui nad olid eelmisel õhtul Silveriga tantsinud, oli Charles naisele sosistanud:

„Mul on sulle küsimus ja mõtlen siin parajasti, et kus me saaksime kahekesi olla.“

Silver oli naerma puhkenud.

Naisele oli sageli öeldud, et tema naer on nagu hõbekellukeste tilin.

Just see oli olnud üks põhjustest, miks naine oli vahetanud oma ristinime Sylvia Silveri* vastu.

Vältimatu kommentaar kõigilt meestelt oli muidugi selline, et nimi Silver ei olnud naisele sobiv, vaid et tal oleks tulnud valida kas Kuld või Teemant, ei midagi vähemat!

Naine naeratas neile kõigile kütkestavalt ja mõtles omaette, et oleks värskendav vaheldus, kui mõni mees lausuks eelmistega võrreldes midagi uut ja erinevat.

Ilma et Charles oleks pidanud rohkem midagi ütleva, olid Silverile ta kavatsused selged ja naine vastas: „Me sõidame homme maale, sest papale meeldib

**Silver* - hõbe ingl k. Tlk.

nädalavahetused seal veeta. Võtaksin sind meeleldi maal vastu, kui sa laupäeva õhtul külla tuleksid.“

Charles ei vastanud, et see ka talle rõõmu teeks, vaid teatas lihtsalt:

„Olen kell kaks pärastlõunal sinu juures.“

Pärast seda ei palunud Charles naise üllatuseks teda enam tantsima, vaid lahkus paari hetke pärast ballilt ega öelnud isegi head ööd.

Sellest hoolimata ütles naine endale, kui ta Belgrave'i väljakule oma isamajja tagasi pöördus, et ta oli kõiki oma sõbrannasid edestanud.

Need olid püüdnud võita Charles Lyndoni tähelepanu alates ajast, mil mees seltskonda ilmus.

Charles juhtis oma hobuseid erakordselt asjatundlikult, nagu ta tegi ka kõiki muid asju, mida ette võttis.

Mees mõtles, et nad peaksid pidama pulmad maal ja pärast lühikest pulmareisi koliksid nad Lyndoni maamõisa.

Tal oli kavas lasta mõisas teha hulk töid üldise olukorra edendamiseks, sealhulgas restaureerimistöid.

Mõis oli sõja ajal hooletusse jäetud, kui ta ise oli eemal viibinud, ehkki vanemad teenijad, kes olid seal teenistuses olnud juba siis, kui Charles veel väike poiss oli, olid maja eest oma parimate võimaluste kohaselt hoolt kandnud.

Peamiste tubade uuesti sisustamisele oli aga tarvis kulutada teatav hulk raha ja eelkõige vajas väline tellistest osa uut lihvi.